

[Pia Kjærsgaard]

ninge i én stor pærevælling. Det kunne godt være, at man skulle tage én debat ad gangen og så spørge: Hvad gør vi ved indvandrerproblemet? Hvad gør vi ved flygtningeproblemet? For vi har alle sammen også i dag blandet det hele sammen. Det mener jeg egentlig er en fejl af os alle, men det er som sagt svært at få det hele med på én gang. Men vi skal ikke blande tingene sammen. Og vi har altså en forskellig opfattelse – desværre for Socialdemokratiets folketingsgruppe. Jeg tror ikke, at vores opfattelse er så forskellig fra visse socialdemokratiske borgmestres eller dem, der er ude i kommunerne. Det er i hvert fald ikke det, man får indtryk af, når man taler med dem rundt omkring, og som de ellers giver udtryk for.

Ebba Strange (SF):

Der var lige et par af de ting, der blev sagt i første runde, som jeg har lyst til at kommentere, især ministeren. Det er om det internationale, som jeg ikke rigtig fik tid og lejlighed til at sige i første omgang.

Jeg er enig med ministeren i de analyser, han lagde til grund i sin indledning. Om vi så er enige om løsningerne, ved jeg ikke, men vi er i hvert fald enige i, at hele befolkningsproblemet ikke kan løses af den danske udlændingelov.

De spændinger, der er i verden, og som giver flygtninge, og de skævheder, der er i verden, og som jager folk på flugt fra nød og sult og fattigdom, som jo ikke er et begreb, der er omfattet af FN's flygtningekonvention, kan vi selvfølgelig ikke løse via den danske udlændingelov. Det kan kun løses ved internationalt samarbejde.

Det er i virkeligheden lidt paradoksalt, at man siden 1975 i FN har diskuteret en ny økonomisk verdensorden – det var mere moderne for 15 år siden, end det er i dag – men at kløften mellem mellem fattige og rige lande alligevel er blevet større i de 15 år. Det skaber nogle af befolkningsproblemerne; det skaber den skævhed, som ministeren var inde på, i forholdet mellem Afrika og Asien og de voksende befolkninger dér og de rige landes faldende befolkningstal; det kommer så også ind i billedet, at befolkningstallet oven i købet er faldende i den rige verden. Det forudsætter nogle konferencer, noget nytænkning og noget åbenhed hos os alle sammen at forholde os til det problem. Det kan ikke løses af et enkelt land, men at det bliver en af udfordringerne, som vi står over for i de

kommende årtier, er jeg på den anden side helt enig med ministeren i.

Det andet var, at vi på et vist tidspunkt i efteråret 1989 var så glade alle sammen, tror jeg nok – jeg var i hvert fald, og de fleste, jeg kender, var det – på grund af revolutionerne i Østeuropa og med dem en accept af menneskeretighederne i et større antal lande. Jeg havde da i hvert fald selv en forventning om, at det måske ville få flygtningetallet til at falde, at man fik demokrati i en række nye lande, hvorefter vi så oplever situationen i Golfen, der pludselig skaber nye flygtningestrømme og stiller os over for nogle problemer, som er helt overvældende, og som det er svært for os at finde svar og løsninger på.

Danmark er kun et lille land. Jeg synes, det er vigtigt, at Danmark er med alle de steder, hvor der skal peges på løsninger, og at Danmark er med både økonomisk, humanitært og politisk alle de steder, hvor vi skal prøve at tage stilling til de problemer og løse dem, men løsningerne er ikke enkle, så jeg er helt enig med ministeren i, at vi ikke kan løse verdens flygtningeproblemer.

Det andet, jeg havde lyst til at kommentere, er det, ministeren siger: at vi binder for mange ressourcer – specielt i Danmark, men også i de andre EF-lande, og, forstod jeg, i de andre lande i Vesteuropa – til behandlingen af ansøgninger fra folk, som det så viser sig faktisk ikke er asylberettigede. Det er da et interessant synspunkt, og det vil jeg da godt høre noget mere om ved lejlighed, for det er frygtelig svært at sidde i Folketinget og følge med i, hvorfor det egentlig tager så lang tid. Det har i hvert fald altid været svært for mig. Hvad er det i den administration, der gør det så uhyre vanskeligt, at selv disse afslagsager skal tage så lang tid, at vi havner i situationen med disse ulykkelige skæbner? Det vil jeg frygtelig gerne have lejlighed til måske at diskutere i Retsudvalget engang, hvad det er, der ligger bag det, for det synes jeg også er upraktisk. Det er ikke mindst upraktisk for asylansøgerens egen skyld, for det er da meget rarere at få svar i løbet af 3-4 måneder – nej, dit asylgrundlag kan vi ikke godkende, vi må desværre bede dig om at rejse hjem igen – end det er at være i et fremmed land i 1½-2 år og så få at vide, at ens asylansøgning ikke kunne imødekommes. Hvis der kan gøres noget dér uden at svække retssikkerheden og